

er jeg af den Mening, at det rette Forum for Afgjørelsen af dette Spørgsmaal er her. — Der er i § 7 en Bestemmelse saalydende: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste April 1871“. Jeg tænker mig, at denne Bestemmelse kan give Anledning til Indsigelse fra Islændernes Side, idet de nemlig kunne mene, at ingen Lov angaaende Islands Forhold bør kunne træde i Kraft, førend den har været forelagt Althinget, men det lader sig ikke gjøre at faae denne Lov forelagt for Islands Althing inden den 1ste April 1871. Ogsaa her vil jeg imidlertid gjøre gjældende, at denne Bestemmelse er fuldt berettiget, idet den betyder, at denne Lov gjælder imellem den danske Regjering og den danske Rigsdag, altsaa for Danmark; men dernæst gjælder den ogsaa i visse Retninger for Island. Den gjælder saaledes for Island, forsaavidt Islænderne ikke herefter kunne vente eller fordrø et større Tilskud til deres særlige Udgifter end det, der her er angivet; men paa den anden Side gjælder den ikke i den Henseende, at Islænderne have nogen Myndighed til at blande sig i Anvendelsen af disse Midler; for Islands Vedkommende vedblive de med Hensyn til Pengenes Anvendelse at staae ligesaa magtesløse, som de hidtil have staaet. Det er Regjeringen, som faaer det i sin Haand at afgjøre, hvorledes Fordelingen af dette Statens Tilskud skal være, og naar den anvender Pengene til de særlige Anliggender, som her ere anførte, maa det være en Regel for Islænderne, hvorimod de ikke kunne gjøre nogen Indsigelse. Loven gjælder dernæst som Lov for Islænderne i den Henseende, at de, saasnart de godkjende de Betingelser, som her ere opstillede, kunne faae en medbevilgende Myndighed med Hensyn til disse Midlers Anvendelse. — Jeg tillader mig denne Udtalelse, fordi jeg i en tidligere Samling har seet et Forsøg fra Rigsdagens og Regjeringens Side paa en efter min Overbeviisning mindre billig Afgjørelse for Islænderne end den, jeg troer der burde finde Sted. — Hvad angaaer selve den Sum, der her er opført, troer jeg det vilde være vigtigt for Tiden at røre ved den. Denne Sag har nu gjenemgaaet saa mange Behandlinger, og det har viist sig, hvor overordentlig vanskelig det er at komme til nogen

endelig Afgjørelse af den, at jeg troer, ethvert Forsøg paa at rolle ved den Sum, Regjeringen har opstillet, vilde være mere hindrende end fremmende for Sagen. Derfor har jeg ikke villet stille noget Forslag i den Henseende, skjøndt jeg ellers kunde have havt lyst dertil. — Der er endnu en Ting, jeg vil tillade mig at nævne, og som det forekommer mig, man uden Fare kunde gaae ind paa; det er, at man kunde imødekomme Islændernes Krav paa en Udbetaling af en Capital, svarende til det Bidrag, som skal være stadigt. Dette troer jeg man uden Fare kunde gaae ind paa, og maastee man ved saaledes deelvis at komme Islænderne imøde i det Punkt, de have sat som Hovedpunktet, engang kunde faae en Ende paa den uhyggelige Strid, der har været ført. Dette er imidlertid blot en Hensigt; jeg finder, at Sagen nu er kommen til et saadant Standpunkt, at Rigsdagen maa indskrænke sig til at bemyndige Regjeringen til at handle videre i denne Sag. — Følgelig staaer der vel i § 5: „Dermed er alt hidtidigt Mellemværende mellem Statskassen og Island endeligt afgjort,“ og det er ganske rigtigt, at der her er udtalt en retsgyldig Sætning, saaledes at Islænderne ikke, naar de gaae ind paa denne Lov, ville kunne stille yderligere Krav, men jeg er dog overbevist om, at, dersom det i Tidens Løb maatte kunne paavises, at der kunde være noget Billigt i at gjøre et eller andet yderligere Tillæg, vilde kommende Rigsdages eller Regjeringens Ret til at imødekomme saadanne Krav ikke derved være afstaaen. Derfor forekommer det mig, at det er overflødig, at denne Sætning staaer der, men jeg har heller ikke villet foreslaae, at den skulde gaae ud, fordi jeg ikke har villet blande mig i denne Sag, idet jeg troede, det var heldigst, at Regjeringen og Islænderne alene kom til at føre den et Skridt videre. Jeg har troet, at yderligere Indblanding fra Rigsdagens Side paa det nuværende Stadium vilde opvække mere Skinsyge — om jeg saa maa sige — og lægge uforholdne Banskelligheder i veien, og at man derfor skulde afholde sig derfra. Disse Par Ord har jeg efter den Stilling, jeg tidligere har indtaget til denne Sag, anseet mig for forpligtet til at udtale.